CITIȚI în acest NUMĂR

„V-66" INTR-UN CENTRU CULTURAL-SPORTIV

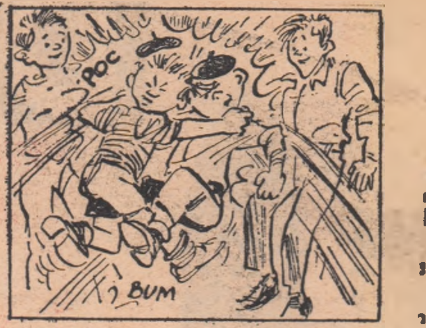
Pag. 2-a

SARMIZEGETUSA

Pag. 3-a

O SCRISOARE NEOBIȘNUITĂ

Pag. 4-a

nc
. g:
vizi
spre
nu-ș
— Mai rep
cu' ne trag î
le turcești.
Căpitanii R
ofițerul de s
— Bre, ghiaur
marelui vizir !
trătînd spre Gia
încet să nu-și pic
— Mai repede, K
u' ne trag în frig
turcești.
Trap, că n-am
să mă petești.
— Doamne
rea, că urît arăt
ie de turc.
— Înoți ca un
ude pe tărî
— Doamn
acea, că urît
aie de turc.
ca
e ti
de:
n c
ca
ia

Pag. 6-a

MĂNUȘA DE AUR

ȘTIȚI SĂ FOTOGRAFIAȚI ?

Pag. 7-a

PELICANUL ALB

Pag. 8 a

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 28 (1072) * miercuri 13 iulie 1966 * 8 pag. 30 bani

VACANȚA, SPORTUL

Gîndindu-mă la cele de mai sus îmi trec prin minte adevăruri arhicunoscute, „axiome", ca : „vacanța fără sport e ca plaja fără scăldat" sau „ca Ionescu fără Dumitriu", sau...

Vacanța e cel mai mare și mai populat stadion sportiv al anului...

Într-o vacanță frumoasă a descoperit Mihaela Peneș că brațul ei poate să arunce sulița mai departe decît o aruncau perșii împotriva lui Alexandru cel Mare.

Într-o vacanță cu soare și spartachiadă și-a dat seama Aurel Drăgan că poate să sară 6,50 m la lungime, 1,80 m la înălțime și că dacă mai ai un pic de îndemînare poți ajunge unul dintre cei mai buni jucători de volei din lume.

BLOC-NOTES

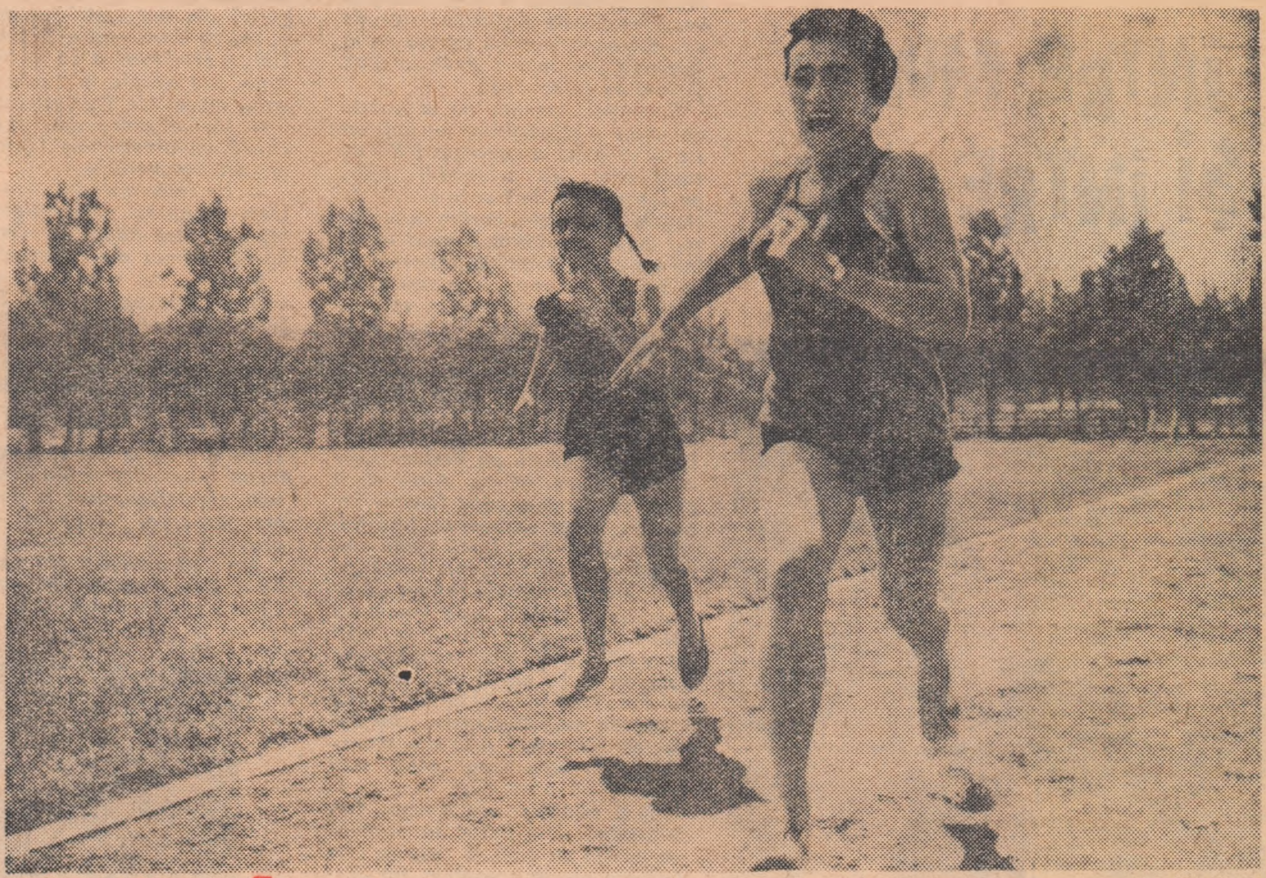
Tot într-o vacanță, mama Olgăi Orban-Szabo a cusut un pieptăraș alb pentru ințepăturile floretei... și acest pieptăraș avea s-o poarte în cele din urmă pe Olga tocmai la Buenos Aires, în Argentina — (Ia spuneți-mi pe ce paralelă se află Buenos Aires ?) — unde avea să cucerească medalia de aur a campioanei mondiale după peripeții mai grozave decît în Winetou ?...

Dragă prietene mic... Un filozof grec bătrîn de aproape trei mii de ani spunea că lumea și viața înseamnă aer, pămînt, apă și focul soarelui. Poate că s-a gîndit la toate astea în timp ce se plimba chiar pe plaja de la Năvodari, unde ești tu acum.

În vacanță, te afli, mai mult ca oricînd, în brațele acestor elemente. Și ai cel mai fericit prilej să-ți umfli pieptul cu aerul albastru al mării, să-ți lungești mușchii izbind valurile, să alergi repede, precum „șoimanul Ahile" și toate astea la un loc să-ți oțelească trupul și sufletul, pentru treptele toamnei.

În această vară — mai mult decît 3 m la lungime sau... sub 1 minut pe „sută" la înot — ai să descoperi elixirul sănătății depline, leacul împotriva oboselii și a fricii, dar mai ales — cînd fiecare toamnă e un alt urcuș spre noile vîrste — învață **să vrei cu tot dinadinsul și să poți**.

Ioan CHIRILĂ

Finiș.

RAID – ANCHETĂ

ÎN CĂUTAREA POLITEȚII

În timpul anului, la școală, pe stradă, în sălile de spectacol — oriunde ne-am afla, ne însoțește un personaj. Nu-i desprins din cărțile cu povești.. Uneori el seamănă cu Ileana, ori cu Marioara — care se poartă cuviincios cu toată lumea ; alteori cu Petrică, Ionel ori Mihăiță — care nu părăsesc niciodată clasa înaintea profesorului ; după cum ar putea să semene foarte bine cu un Nicușor, o Georgetă sau cu mulți alți pionieri care se poartă frumos cu cei mici, își respectă părinții, prietenii...

Credem că v-ați dat seama că personajul acesta cu o mulțime de înfățișări nu-i altul decît... politețea în persoană.

Acum, însă, în plină vară, pe unde o fi colindînd ? Poate pe potecile împădurite ale munților ? Pe litoralul însorit al mării... Sau poate o fi luat și ea vacanță ?... Spre a ne convinge, am pornit în căutarea ei. Direcția ? Iași, bătrîna cetate a Moldovei, care-și schimbă necontenit înfățișarea.

CEL MAI FRUMOS BUCHET

De cum intri în clădirea Liceului nr. 4, atenția îți este atrasă de ordinea și curățenia pe care le întîlnești la tot pasul. Același spirit gospodăresc se face simțit și în curte : ronduri frumoase, flori multicolore, bine îngrijite.

Văzînd toate acestea, prima întrebare care se înfiripă este cît se poate de firească : „Oare așa o fi mereu ?"

Răspunsul, parcă ghicit, vine îndată :

— De cînd a fost dată în folosință școala — ne spune femeia de serviciu — ordinea și curățenia se află la loc de cinste. Între clase s-a iscat un fel de întrecere... „Tonul" l-au dat cei dintr-a VII-a. Curînd, exemplul lor a fost urmat și de ceilalți. Bineînțeles că în felul acesta pot să-mi văd și eu de treabă mai bine... De altfel, noi ne înțelegem cît se poate de bine. Toți sînt copii de treabă. De multe ori, în recreații, stăm de vorbă, ne sfătuim... Am observat că și ei țin la mine. Mă consideră un fel de prietenă mai mare.

Mi-aduc aminte că după ultima oră de școală, la despărțire, m-am trezit înconjurată de un grup numeros. Veniseră să-și ia rămas bun. Iar la plecare mi-au dăruit un buchet mare de flori. Poate cel mai frumos din cîte primisem pînă atunci...

Emil BUNEA

(Continuare în pag. 3-a)

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Intr-un centru cultural-sportiv

GHEORGHIȚĂ E NEDUMERIT

Gheorghiță își ocupă locul obișnuit pe scaunul din fața tabloului de comandă și, frecîndu-și bucuros și nerăbdător mîinile, strigă cu vocea lui în schimbare, în așa fel încît să-l audă toți pasagerii — adică cei mai bine de 300 de pionieri, plus o droaie de țînci de grădiniță veniți cu frații și surorile lor mai mari :

— Și acum, vă rog, dați-mi coordonatele itinerarului. Încotro să vă duc : la munte, la mare, ori într-o călătorie prin țară ?

— În parcul orașului, acolo mergem — îi răspunse Lixandroaie Victor, ajutorul comandantului de unitate.

Pe loc Gheorghiță se... dezumflă ca un balon înțepat cu un ac și amîndouă sprîncenele i se transformară în semne de întrebare. Auzi la el, cîtă lipsă de imaginație, de inițiativă ! Au la dispoziție astronava „V-66" și nu vor să meargă decît în... parcul orașului. Și el, care crezuse că vor zbura cel puțin 1 000 de kilometri !...

MAI APOI ÎNSĂ...

Lui Gheorghiță nu i-a trebuit prea mult pînă să-și schimbe nedumerirea în uimire, în bucurie și admirație. La rugămintea lui Victor, a făcut mai întîi un ocol larg, la joasă înălțime, peste parc. Niciodată nu i-a trecut prin minte că micul orășel Caracal, poate să aibă un asemenea parc mare, frumos și bogat. A văzut lacul cu bărci, aleile umbroase, arborii bătrîni și falnici, monumentele, terenurile de volei, de baschet, ștrandul cel nou, serele de flori, pîrîiașul zglobiu și limpede, minunatele pajiști de sub poalele pădurii de brazi. Se gîndi chiar că n-ar strica dacă s-ar mai aduna și el măcar cîteva zile de pe drumuri și să și le petreacă aici. Se hotărî însă abia după aterizare cînd, după ceremonialul de deschidere a centrului cultural-sportiv, s-a dat citire programului de activitate : Jocuri de orientare turistică pe tema *prietenii naturii*, zile de întreceri sportive (atletism, volei, ciclism, handbal, fotbal), excursii în împrejurimi și chiar mai departe de... ele ; concursuri de înot și de pescuit, vizionări de filme și dimineți de basme, concursuri de cîntece și recitări, foc de tabără pe tema „Te cîntăm, partid iubit"... etc.

CÎNTEC, JOC ȘI... MULTE ALTE DISTRACȚII

Micii artiști de la Școlile generale nr. 3, 5 și 6, îmbrăcați cu această ocazie în frumoase costume naționale, au urcat pe scena în aer liber, aflată în apropierea catargului pe care flutură drapelul patriei. Și au prins să se... desfășoare în toată plinătatea talentului lor. Pionierele Negrilă Sabina și Dindirică Eugenia, acompaniate la acordeon de Boscor Eugenia, au interpretat cu mult succes cîteva cîntece populare. Dar parcă tot mai multe aplauze a cules Mincă Nicoleta, un ghindoc de fetiță, dintr-a III-a, care a cîntat „M-a făcut mama oltean".

Iubitorii de artă umpleau locul din fața scenei. Mulți însă preferaseră alte distracții. Două echipe, înfiripate la repezeală și fără pretenții prea mari, își disputau o minge de fotbal nou-nouță. Cîțiva cicliști luaseră startul pe aleea principală. Alții năpădiseră apa călduță a ștrandului. Cei mai mulți însă, mai ales băieții, în frunte cu mult stimatul (și crezut mai mult pe cuvînt) pescar amator Chenesesan Emil se aflau deja în postură de... statui cu undiță, pe malul lacului. Tot aici, la umbra unei sălcii, Gheorghiță, îi găsi pe inginerul Preda și pe Phileas Fogg tocmai în momentul în care scoteau din apă un clean de toată frumusețea, care avea să le ajungă pentru trei zile. Și, la propunerea lui, cei doi acceptară cu plăcere să zăbovească printre membrii acestui cerc cultural-sportiv vreo cîteva zile.

Const. DIACONU

ÎNTRE MUNȚI ȘI ÎNTRE VĂI

Acceleratul mai pufăie de cîteva ori, greoi, apoi ne depune în gara Frasin, cu bagaje și angarale, și-și vede voinicește de drum. Iar de aci, din gară, pînă în tabăra de la Bucșoaia, nu mai e decît un pas. Și iată-ne în tabără !

Controlul... sanitar de la poartă ne reține o clipă (doar nu poți intra în mijlocul a aproape 1 000 de copii așa... ca oriunde !) apoi, pe sub arcade de frunze și sute de stegulețe colorate, intrăm prin marea alee, în tabără. Zumzet — ca într-un stup de albine. Solariile — un fel de cabane, cu un perete din sticlă, să intre soarele în voie — s-au golit și locatarii lor s-au înșiruit să intre la masă.

După masă — tabăra răsună de cîntec, joc și voie bună. Într-un colț, la umbră deasă, „inamicul" fetelor, Harasim Florin, din Botoșani, le necăjește pe Burlacu Carmen și Negri Aurica. Așa-i el, îi place să nu dea pace fetelor, iar acestea, drept răzbunare, l-au poreclit „Sfîntul". Dar sfada se curmă — a sosit cel mai vesel „ficior", maramureșanul Horvat Coloman, din Carei. Îi arde veșnic de glumă. Și cum nu i-ar arde, cînd tot anul școlar s-a „scăldat" în note de 10 ! Cum îl văd, toți copiii fac roată în jurul lui, să le mai spună un monolog vesel, care dublat de pitorescul grai din Maramureș, stîrnește hazul celor prezenți.

Într-o altă parte a taberei, trei detașamente se întrec la aruncarea mingii de oină, în timp ce alte detașamente se pregătesc, tot pentru spartachiada taberei, la săritura în lungime și la alergări. De sus, de pe culmile ce-nconjoară tabăra, dincolo de albia Moldovei, cîteva grupuri de copii vînează... fragi și fac plajă. Dar nu mai avem timp ca să notăm și altele : o mașină ne așteaptă să plecăm în excursie la unul din cele mai vestite monumente de artă ale Moldovei — la Voroneț. Între excursioniști, copii din Satu Mare, Bîrlad, Bacău, Rădăuți, Botoșani, Fălticeni, Tg. Ocna, Sighet. ...Cînd sosim noi, ghidul ne înștiințează că abia au plecat alți pionieri excursioniști, de la Liceul „Caragiale" din București. Tot de la el aflăm că Vorонețul e ctitorie a lui Ștefan cel Mare și că în întreaga lume sînt vestite picturile exterioare, unice, ale Voronețului.

— Un albastru atît de !... exclamă un pionier din Ulma-Rădăuți, privind picturile.

— Un albastru unic ! — completează ghidul. Extras dintr-o piatră prețioasă adusă în vremea lui Rareș, tocmai din Mesopotamia...

Mulțime de străini — suedezi, englezi, francezi, germani fotografiază picturile murale ale Voronețului, cer explicații. Plecăm cu minunea artistică a Voronețului în minte încă și cu mîndria că patria noastră are asemenea comori. Un suedez tînăr ne roagă să-l ducem și pe el pînă la Gura Humorului. Îl înconjurăm cu cîntecele noastre vesele, pionierești, pînă la destinație. Ne despărțim fluturînd batiste, prietenește.

Iar cînd ajungem din nou în tabără, dăm fuga la „meniul zilei". Citim : ciorbă țărănească, friptură de porc cu cartofi prăjiți, prăjitură cu vișine.

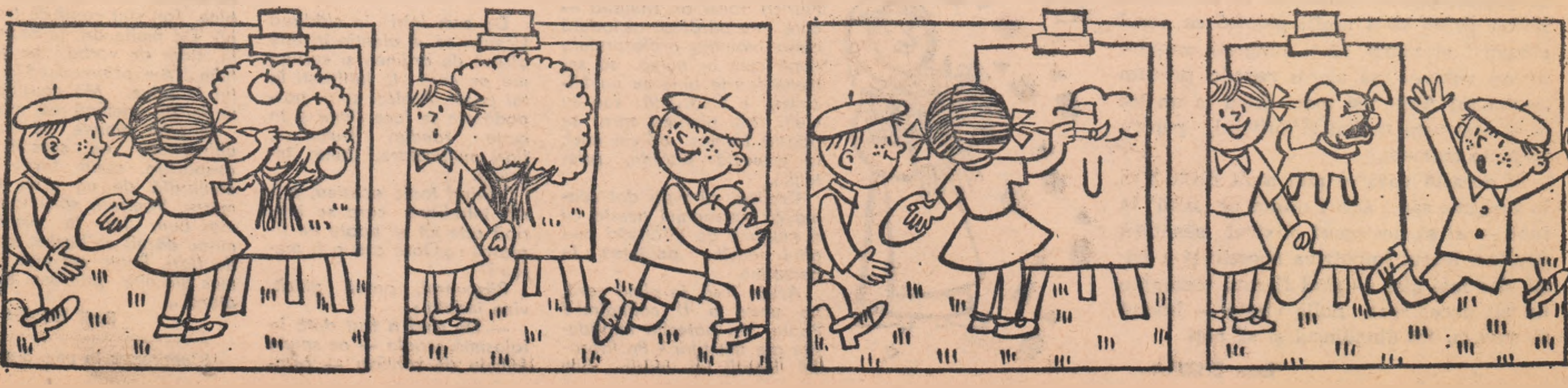
Dinspre bucătărie vine un miros atît de plăcut !...

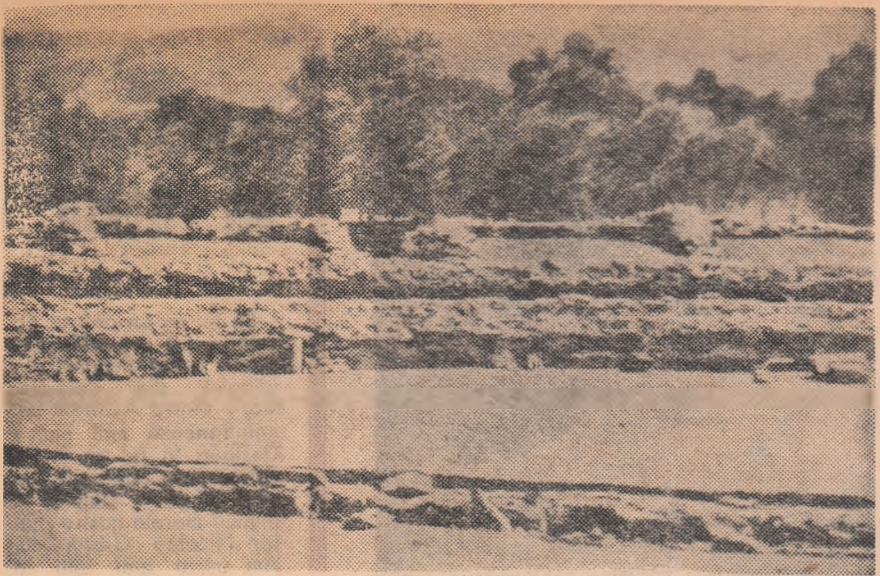
Ștefan ZAIDES
Foto : Gr. PREPELIȚĂ

INTIMPLĂRILE MARGARETEI

Tribunele de pe latura de sud a amfiteatrului.

Imagini nepieritoare

SARMIZEGETUSA

Mașinile aleargă grăbite pe șosea. Una singură merge mai bătrînește, cu grijă, încetinindu-și mersul și mai mult în fața unor indicatoare. Atunci, la ferestre apar chipuri vesele și ochi iscoditori, care cercetează împrejurimile. În sfîrșit, mașina a luat-o spre stînga și s-a oprit. Din ea au sărit gălăgioși mulți copii. Dar, sfiala, i-a cuprins de îndată ce și-au dat seama că numai cîteva sute de metri îi despart de orașul care a trăit acum aproape 2.000 de ani: *Ulpia Traiana Sarmizegetusa.*

În locurile acestea tăcute, în care ruinele cenușii stau nemișcate, cîndva a fost viață clocotitoare. Între zidurile de piatră, care au înconjurat orașul, se înălțau case impunătoare, pe străzile pavate treceau oameni. Este greu să-ți închipui, că acum aproape 2 000 de ani exista o cultură atît de bogată. Dar, planurile ingenioase ale construcțiilor, meșteșugul împodobirii acestora cu sculpturi, canalele subterane, construcția băilor orașului, toate vorbesc despre această cultură, care a înflorit în capitala Daciei romane.

Cristian, un băiețel brunet, slăbuț, și-a scos carnețelul de notițe. Este numai în clasa a VI-a, dar îl interesează mult trecutul poporului nostru. Decebal, conducătorul dacilor, este eroul lui preferat. Eroismul de care dăduse dovadă, punîndu-și singur capăt zilelor, ca să nu fie prins de cuceritorii romani, îl impresionase puternic. Prinsese chiar necaz pe romani, pentru că reușiseră să cucerească bogata Dacie, să ardă vechea capitală de lîngă Orăștie, numită tot Sarmizegetusa. Acum, băiatul este parcă descumpănit. Își dă seama că romanii n-au fost numai niște războinici, dar că ei, împreună cu populația băștinașă ridicaseră din temelii un oraș, trainic, frumos, impunător, că și alte construcții din Dacia romană, le fac cinste. Deși populația dacică își păstrase multă vreme portul și obiceiurile, încet, încet pătrund printre daci produsele romanilor, se impun uneltele mai productive ale acestora, cultura lor superioară, apoi chiar obiceiurile cuceritorilor și, în cele din urmă, limba lor latină. Astfel, treptat, dacii se romanizează. În veacurile următoare, printr-un proces complex și îndelungat, din această populație romanică va lua ființă poporul român și din limba ei — limba română.

Cristian și-a notat multe lucruri interesante dintre cele văzute, aflate. A privit de aproape vasele de marmură minunat decorate, a cercetat chipurile sculptate, monumentele funerare, a încercat să descifreze inscripțiile și, încet, încet parcă totul a prins să trăiască...

„Este dimineață. În piața orașului, stîlpul ascuțit al unui cadran solar își aruncă pe pavaj prima umbră. Locuitorii orașului se trezesc. În dormitorul mobilat simplu, cu un pat, un scrin și un jilț, a pătruns soarele. Toga sau mantaua stă la îndemînă pe jilț, iar sandalele jos, lîngă pat. După ce-și răcorește fața și mîinile cu apă rece, bărbatul se îmbracă și pleacă grăbit spre atelierul unde modelează vase sau construiește unelte, tăbăcește piei sau face arme de vînătoare.

Cele patru porți mari de piatră, străjuite de turnuri, lasă să se scurgă producătorii veniți la oraș, care de îndată ce ajung în piață, încep să-și laude cu glas tare mărfurile.

Orașul însă este dominat de impunătorul *Palat al Augustalilor*, construit din piatră de stîncă, cărămidă și marmură. Curtea este împodobită cu statui și monumente, lucrate cu meșteșug. Sălile de adunare, de ședințe, de joc, de banchete, ornamentate de meșteri vestiți, răsună de viață. În *for* (piața publică a coloniei înconjurată cu ziduri, locul unde se întrunesc cetățenii pentru a discuta treburile publice) se judecă cine știe ce pricini.

Din afara orașului, de departe, se aud fluierături, strigăte. *Amfiteatrul* în formă ovală este arhiplin. 5 000 de spectatori stau în tribunele de piatră sau pe băncile de lemn. Au fost aduse din Africa animale sălbatice. Sînt fioroase și întărîtate, dar pentru spectatori nu există pericol. Arena este înconjurată de un zid înalt, tencuit și lustruit. Astăzi au loc încăierări între animale și între animale și gladiatori. Emoțiile și larma sînt tot mai puternice.

Dar, s-a făcut tîrziu. Ultima reprezentație s-a terminat. Peste cîteva ore, orașul doarme. Numai pașii străjilor de noapte răsună pe pavajul încălzit...

★

Cristian se uită necăjit la carnețelul cu însemnări. Prea puține lucruri a reușit să-și noteze. Aici, aproape de Porțile de Fier ale Transilvaniei, pe teritoriul și în hotarul comunei românești Sarmizegetusa, se află o atît de interesantă pagină de istorie din trecutul poporului nostru.

De undeva, parcă tare de departe, se aude claxonatul mașinii.

— Este timpul să ne întoarcem, spune careva...

Porțiunea din zidul orașului Sarmizegetusa, descoperit pe latura de est.

ÎN CĂUTAREA POLITEȚII

(urmare din pag. 1 a)

ÎN APARENȚĂ — UN FAPT MĂRUNT

După ce am admirat noile blocuri înălțate în cartierul Tătărași, ne-am oprit pe o bancă. Era după-amiază și la ora aceea — fapt destul de rar întîlnit — era o liniște desăvîrșită.

Dar copiii?... Unde s-or fi dus? Doar sînt în vacanță...

Oarecum mirați, ne adresăm unui trecător.

— Unde să fie? — ne răspunde acesta. La joacă. Avem aici o mulțime de fotbaliști... Unul și unul...

„Stadionul" era un teren viran, destul de spațios, situat între blocuri. Dar — lucru curios: nu se auzeau strigătele și vociferările obișnuite în asemenea împrejurări. Locatarii — care la ora aceea poate că se odihneau — nu erau deranjați, nici de fluierul vreunui „arbitru". Atunci cînd un jucător comitea o neregularitate ridica brațele, în semn că-și recunoaște singur greșeala...

Nu știm rezultatul cu care s-a terminat meciul — de altfel, nu aceasta ne interesa — și nici numele micuților fotbaliști.

Citind însă cele de mai sus, sîntem convinși că se vor recunoaște singuri...

„REZERVAT PENTRU... NEPOLITICOȘI"

Tramvaiul nici nu s-a oprit bine în stație, cînd de scară s-a agățat un băiat — Scoică Laurențiu de la Liceul „Mihail Sadoveanu" — fără să țină seama nici de pericolul la care se expune, nici de faptul că — normal — întîi trebuie să urce persoanele mai în vîrstă. Prima lui grijă a fost să ocupe un scaun. O fi prea ostenit! De, la cîtă alergătură nu te obligă vacanța?...

Dar iată, se apropie o bătrînică. Scoică însă n-are timp s-o ia în seamă. Privește pe geam foarte preocupat.

Cineva îl face atent.

— Ce aveți cu mine? — a sărit el. Am plătit biletul și fac ce vreau!...

„Logic". Ce vină are el că Intreprinderea de transport n-a luat măsuri să fixeze — măcar pe unul dintre scaune — o tăbliță cu mentiunea: „Rezervat pentru... nepoliticoși". Nu la toate tramvaiele. Doar la acelea cu care circulă Scoică. Poate că așa ar putea să călătorescă și băiatul mai comod...

INSCRIPȚII CIUDATE

Trecînd prin fața blocului nr. 6 din Piața Unirii, ori a celui din str. Cuza Vodă nr. 2, privirea ne-a fost atrasă de niște inscripții ciudate ce se aflau pe pereți. Am căutat să le aflăm sensul, dar a fost imposibil... Or fi datînd din epoca preistorică? La prima vedere așa s-ar părea. Totuși brontozaurul (cu indulgență!) desenat cu un creion nu are nimic comun cu inscripția de pe el: „Ionică"... Sau pocitania de alături pe care nici un expert în probleme de biologie n-ar fi capabil s-o descifreze...

Ipotezele emise de noi — vai, ce profani! — cu privire la vechimea acestor inscripții cad de la sine, deoarece cele două blocuri au fost construite de puțină vreme... Cu ajutorul a doi prieteni, însă — Cănănău Elena și Puiu Sorin de la Liceul nr. 1, — am reușit să aflăm că inscripțiile respective ar fi „opera" fraților Deac și a lui Nelu Frunză, care locuiesc la adresele sus-amintite.

...Și noi care credeam că am făcut o descoperire epocală...

„STRADA POLITEȚII"

O străduță ca atîtea altele situată în cartierul Nicolina: căsuțe mici, îngrijite și multe flori în față.

Aici locuiesc o sumedenie de copii. De toate vîrstele și cu preocupări multiple. Nu se deosebesc de ceilalți: știu să se joace, să pescuiască, să facă sport, îi pasionează literatura... Numai că au ei ceva care nu poate rămîne neobservat. Dacă treci pe lîngă ei — fie că locuiești prin apropiere, fie că ești din altă parte — obișnuiesc să te salute. Două cuvinte — „bună ziua" sau „bună seara" — rostite în modul cel mai firesc.

Gestul pare lipsit de importanță. Și totuși l-am consemnat deoarece ni s-a părut semnificativ.

Se cuvine ca, în încheiere, să facem și o precizare: numele acestei străzi nu-l căutați în vreun ghid, căci s-ar putea să nu-l găsiți. Strada însă există. Și nu numai în Iași, ci peste tot acolo unde politețea n-a plecat în vacanță.

MOZAIC VESEL

MOZAIC VESEL

MOZAIC VESEL

FĂNEL

De la Piatra spre Bicaz
Ne-ndreptăm cu școala
Iată, colo, printre brazi
Și hidrocentrala.

Sînt aproape codrii vechi
Și Ceahlău-i-aproape!
Curg vioaie printre stînci
Șopotinde ape.

Cînd privești jur-împrejur
Te cuprinde dragul...
Doar Fănel crestează-ntr-una
Brazii, cu briceagul.

Taie scoarța, „desenează"
Chipuri fel de fel...
Și din cînd în cînd sculptează
Numele-i: Fănel.

Dar o ramură de brad
— Ca un arc, curbată —
Cînd ajunse lîngă ea,
Îl plesni-nciudată.

Stele verzi văzu Fănel
Și scăpă briceagu'...
Veverițele rîdeau
Pînă-nsus spre Hangu...

Nicolae NASTA

Veniți, copii, cu mine
Să luăm secera lunii
Că-i griul pirguit.
E tocmai bun de secerat.
Nu-i nimic dacă găsim combine
Trecînd ca niște corăbii prin el.
Ele seceră cu-adevărat!

Noi, cu secera lunii,
Vom lua numai cîteva spice,
Voinice,
Să le punem pe stema țării
În jurul soarelui,
Al sondelor
Și-al brazilor.

Le vom înfășura apoi cu raze de soare
Și le vom stropi cu rouă.
Și-atunci — să vedeți ce mai curcubeu!
Din el vom opri pentru stema noastră
Culoarea roșie
Și galbenă
Și albastră.

Veniți, copii, cu mine la seceriș
Să vedeți în lanurile întinse pînă în zări
Cum trec secerătorile, înot,
Ca printr-un rîu
Pe-acolo pe unde s-a rătăcit Herodot
Și soldații romani — călări.

Acolo, o să vedeți un om
Cîntărind în palme boabe de griu.
Așa face de cînd îl știu.
De mii de ani.
Vîntură grîul dintr-o palmă în alta,
Dintr-un an într-altul,
Îl gustă și privește înaltul
Cu privirea învățată de veacuri
S-aștepte ploaia.
Să îi hrănească în boabe de griu
Gîndurile lui de mai tîrziu.
Veniți, copii, cu secera din lună
Să tăiem spice — să-i facem cunună.

Marin CALIN

Spicele grele de boabe de pe lanurile cooperativei agricole de producție din comuna Buzescu, raionul Alexandria, se apleacă lin în fața combinei care a început să le strîngă în saci. Încă un prilej de bucurie pentru cooperatori!

IMAGINI DIN EXCURSIE

La fel ca un aparat de fotografiat am adunat și eu în suflet nenumărate imagini din excursie. Care dintre acestea mă emoționează mai mult? Desigur, la fel ca și pe colegii mei, imaginile din casa unde a trăit și a muncit marele nostru pictor Nicolae Grigorescu. Am intrat mai întîi în atelierul pictorului admirînd fiecare în gînd tablourile lucrate de pictor la vîrsta de 10—12 ani. N-am să uit niciodată tablourile „Dorobanțul", „Autoportretul" pictorului, „Borcanul cu pensule", „Păstorița", „Ghiocei" și altele.

De aci am intrat într-o cameră unde pictorul avea arme aduse din diferite țări, papucii din Turcia, cutia cu podoabe, pana de scris. Ne-am oprit apoi în camera unde pictorul stătea de vorbă cu prietenii, cu admiratorii, cu oaspeții de peste hotare. Aci era o masă foarte frumoasă înconjurată de scaune. Ne-am odihnit și noi cîteva clipe pe aceste scaune. După aceea ghidul ne-a spus că pe unul din scaune a stat Ion Luca Caragiale de vorbă cu pictorul.

Impresionați de tot ceea ce am văzut, am plecat cu toții urcîndu-ne pe cărări, sus, pe munți. Ne-am oprit la Cabana schiorilor. Din împrejurimile acestea am adunat brazi cu rădăcini pe care i-am plantat în comuna noastră. Cînd o să fiu mai mare brazii din curtea mea o să-mi aducă aminte totdeauna de Cîmpina, de Sinaia, de celebrele tablouri ale pictorului român Nicolae Grigorescu.

OIȚĂ ECATERINA
comuna Bărcănești,
satul Pușcași,
raionul Ploiești,
reg. Ploiești

Caracteristica principală a planului cincinal o constituie faptul că el asigură dezvoltarea armonioasă, ascendentă a întregii economii naționale. Ritmul intens de dezvoltare industrială a țării în perioada 1966—1970 se concretizează în creșterea producției industriale cu 73 la sută.

O scrisoare neobișnuită

DRAGĂ FURNICUȚO,

Îți scrie prietenul tău bun Cri,Cri, cu rugămintea să-i răspunzi cît mai urgent. Nu te-am văzut de astă iarnă, cînd am venit ultima oară după ceva boabe, așa că prea multe nu mai știi despre mine. Află deci că mă hotărîsem să mă stabilesc într-un loc cît mai liniștit, ca să-mi pot vedea de cîntece în voie. Cum a dat iarba m-am și stabilit într-o luncă de pe malul Putnei, din raionul Panciu, aproape de comuna Făurei. Cooperatorii de pe-aici or să-mi dea pace — mi-am zis. Dar planurile mele s-au năruit repede și acum mă aflu în dilemă. Într-o zi au venit tractoarele și au arat și o bună parte din lunca mea. Peste 50 hectare au fost întoarse în numai cîteva zile. Apoi au venit cooperatorii cu sape, lopeți și au început să sape șanțuri ca să dea drumul apei pe arătură. Mi-am dat seama că irigau locurile și că aici totul se va transforma într-o grădină de legume. Gîndurile mele s-au adeverit. Brigăzile lui Ion Rusu, Ioje Pustianu și Vasile Iordache au început să aducă răsadurile și să le așeze în pămîntul reavăn. Cresc acum aici roșii „Florida" de cele mari, varză timpurie și de toamnă, ardei grași, gogoșari și multe altele. De cîteva hectare pe care crește ceapa, o ceapă înaltă cu frunza groasă, nici nu mă pot apropia de teamă să nu mă usture ochii. Și apoi... cine mi-ar auzi cîntecele de acolo?

Într-o zi m-am apropiat tiptil de un grup de țărani din brigada I-a. Prînzeau sub un copac și discutau. Am aflat multe lucruri atunci și mi-am dat seama că oricît aș sta aici, în luncă, ei tot n-au timp să m-asculte. Spuneau că Gheorghe Zaharia, Irimie Stroe, Gheorghe Călin și alți cîțiva au primit loc de casă, că unii au și început să le ridice. Deci în curînd la cele peste 100 de case noi, construite în ultimii ani, se vor adăuga și ale lor. Tot atunci am aflat că la cele două școli din comună copiii vin în continuare să îngrijească florile care seara îi răsplătește din plin cu parfumul lor minunat și că de altfel toți sătenii se preocupă de înfrumusețarea comunei lor. Eu ce să fac? — mi-am zis. Cîntecele mele trebuie să fie ascultate de cineva. Mi-a venit o idee despre care te rog să-ți spui și tu părerea. Ce-ar fi să mă mut în grădina uneia dintre școli? Acolo îi voi distra cu cîntecele mele pe copii în fiecare seară cînd vor veni să ude florile. Și apoi ce poate fi mai plăcut decît să stai ziua la umbra florilor și seara la răcoare? Ce poate fi mai plăcut decît să știi că toată strădania ta de a cînta cît mai frumos nu e zadarnică? Tu ce zici? Nu-i așa că ideea mea e formidabilă? Scrie-mi părerea ta, de urgență. Pînă atunci mă apuc serios de repetiții.

Al tău prieten Cri-Cri

Pt. conformitate
Ecaterina ROȘCA

Marea sărbătoare a poporului mongol

Poporul mongol a sărbătorit la 11 iulie o dată memorabilă din istoria sa : cu 45 de ani în urmă, Suhe-Bator, întemeietorul Partidului Popular Revoluționar Mongol și conducătorul revoluției mongole, a proclamat solemn încheierea victorioasă a luptei eroice și îndelungate împotriva jugului feudal, a exploatării interne și externe. Atunci a fost creat primul guvern popular din istoria țării. Anul 1921 — anul victoriei revoluției populare — a pus capăt seculare stăpîniri străine și a deschis o eră nouă în viața poporului mongol.

În prezent, după 45 de ani de la victoria revoluției populare, Mongolia este o țară cu o agricultură și industrie în plină dezvoltare. Sub conducerea Partidului Popular Revoluționar Mongol, a Comitetului său Central în frunte cu J. Țedenbal, poporul mongol îmbogățește an de an peisajul țării sale cu noi obiective industriale intrate în funcțiune, linii de înaltă tensiune pentru transport de energie electrică, căi ferate, șosele. Numai în decursul celui de-al III-lea Plan Cincinal, care s-a încheiat anul trecut, producția industrială globală a crescut cu 70 la sută, iar cea agricolă cu 20 la sută.

Agricultura s-a dezvoltat, de asemenea, într-un ritm accelerat. Creșterea vitelor — ramură tradițională a economiei țării — a înregistrat un spor considerabil.

În R. P. Mongolă s-au dezvoltat cultura, arta, literatura.

Animat de profunde sentimente internaționaliste, poporul român urmărește cu simpatie și se bucură din tot sufletul de realizările poporului frate mongol.

Strălucirea Putnei

Din arcul lui Ștefan Vodă cel Mare a țîșnit săgeata care a însemnat locul altarului Acolo s-a înălțat apoi masivă, să străbată veacurile, mănăstirea Putna, despre care cronicarul Ion Neculce scria : „Și așa au fost făcut mînăstirea de frumoasă, tot cu aur poleită : zugrăvala, mai mult aur decît zugrăvală și pre dinlăuntru și pre dinafară, și acoperită cu plumb".

Au trecut de atunci 500 de ani Și dacă apele timpului au spălat strălucirea pe care i-au dat-o linia arhitectonică și zugrăveala, au adăugat în schimb o altă strălucire pe care au sporit-o și o vor spori peste veacuri Mănăstirea Putna a devenit un însemnat centru de cultură și artă Acolo au fost realizate manuscrise de o mare valoare istorică culturală și artistică. Acolo au fost scrise pravile, opere muzicale, letopiseți, s-au făcut traduceri de opere culturale

O adevărată școală de cultură românească, Putna a concentrat pe cei mai mari artiști și cărturari ai vremii care au ridicat pe înalte culmi arta originală a meșterilor români Cultura românească înflorită în epoca marelui Ștefan a fost continuată și așezată prin valorile ei alături de alte creații artistice ale civilizației mondiale. Ctitorie a voievodului moldovean care a dat o neasemuită strălucire țării sale, Putna a fost și este un izvor al patriotismului care a străbătut operele a numeroși poeți și scriitori ai patriei noastre, un „sacru altar al celei mai mari glorii naționale" cum a numit-o B. P. Haședu

La 10 iulie 1966, patria noastră a sărbătorit 500 de ani de la ctitoria acestui monument istoric, al acestui simbol.

Pe lîngă cripta lui Ștefan cel Mare s-au perindat cei care, purtînd în suflet mîndria națională a marilor ctitorii, cei care înalță pe întinsul patriei noastre cetățile vieții noastre noi. Toți și-au manifestat, în cîntece și dansuri, îmbrăcați în minunatele costume naționale, îndreptățita mîndrie a poporului nostru creator, nouă mîndrie a poporului nostru creator.

POPORUL VIETNAMULUI VA INVINGE!

În dimineața zilei de 29 iunie, cerul albastru al R. D. Vietnam a fost întunecat din nou de numeroase grupuri de avioane americane care, venind în mai multe valuri, au atacat periferia orașului Hanoi, capitala țării și orașul Haifong. Agresorii americani au pîrjolit din nou pămîntul unui popor care dorește să trăiască liber. Cu o furie sălbatică au aruncat foc și moarte asupra caselor, școlilor și spitalelor, asupra mamelor care-și creșteau cu grijă copiii, asupra oamenilor pașnici care-și vedeau de treburile zilnice. La bombardamentele piraterești pe care aviația americană le efectuează de aproape doi ani asupra Republicii Democrate Vietnam se adaugă zi de zi altele și mai înverșunate și mai cinice.

Procedînd astfel, S.U.A. nu ține seamă de nimic. Nici de faptul că Republica Democrată Vietnam este o țară independentă și suverană, nici de faptul că prin atitudinea sa a încălcat grosolan acordurile de la Geneva din 1954 cu privire la Vietnam.

Opinia publică din întreaga lume, oameni cinstiți de pe toate meridianele globului se alătură din toată inima luptei glorioase a poporului vietnamez care, cu arma în mînă, își apără patria, și își exprimă indignarea față de imperialismul american, condamnă cu vehemență intervenția acestuia în treburile interne ale poporului vietnamez.

Partidul Comunist Român, guvernul țării, întregul nostru popor este alături de eroicul popor vietnamez, care-și apără patria. Marea Adunare Națională, la recenta sa sesiune, dînd glas sentimentelor de legitimă mînie a întregului nostru popor, a aprobat întrutotul poziția fermă a guvernului Republicii Socialiste România prezentată de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, de condamnare a extinderii agresiunii Statelor Unite ale Americii împotriva Republicii Democrate Vietnam prin recentele atacuri aeriene asupra periferiilor orașului Hanoi și a Haifongului, hotărîrea de a acorda în continuare sprijinul deplin, material, moral și politic luptei eroice a poporului vietnamez pentru apărarea independenței și suveranității sale naționale.

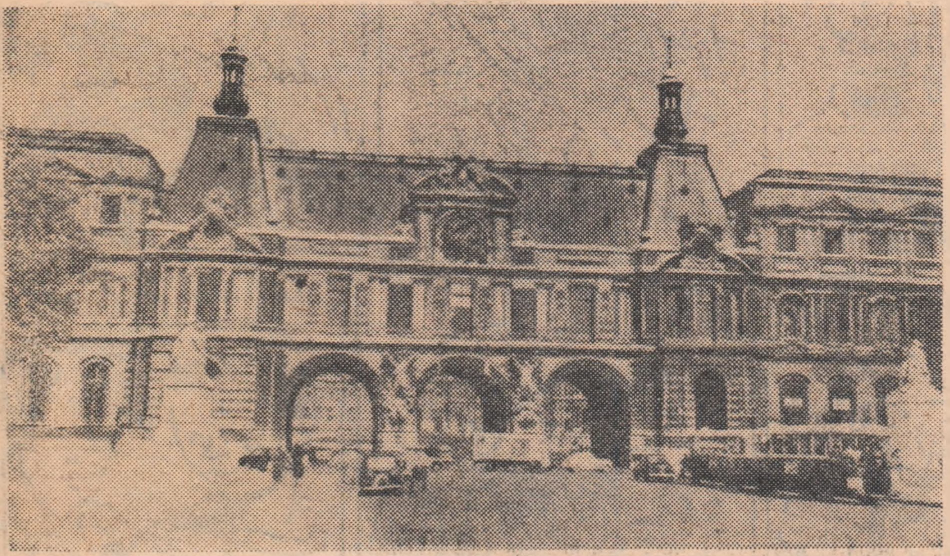
Republica Populară Bulgaria, Republica Socialistă Cehoslovacă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă, Republica Socialistă România, Republica Populară Ungară și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, reprezentate la recenta consfătuire de la București a Comitetului Politic Consultativ al Statelor participante la Tratatul de la Varșovia au discutat situația creată ca urmare a agresiunii Statelor Unite ale Americii în Vietnam, în special în lumina noilor acte criminale ale forțelor armate americane îndreptate spre intensificarea războiului împotriva poporului vietnamez și au semnat în acest sens o Declarație. Acest document de mare însemnătate, Declarația condamnă cu indignare aceste acțiuni criminale și arată că sprijină întrutotul lupta curajoasă a poporului frate vietnamez pentru apărarea libertății și independenței, pentru unitatea și integritatea patriei sale.

Cauza dreaptă pentru care luptă poporul vietnamez va triumfa.

Poporul Vietnamului va învinge !

Deplină solidaritate cu eroicul popor vietnamez. Aspect de la mitingul tineretului din Capitală.

Muzeul Louvre este unul din marile puncte de atracție ale Parisului. Mii de vizitatori din țară și de peste hotare vin să admire aici cu plăcere operele de artă adunate de secole.

CALEIDOSCOP

6 000 km pe cămilă

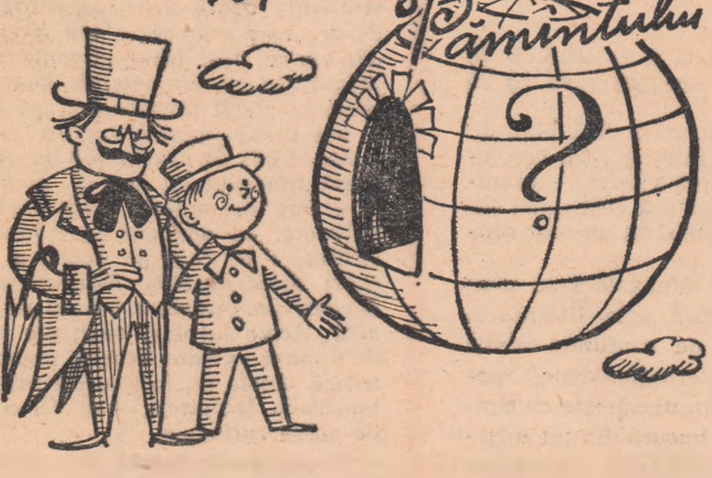

Doi tineri din Hamburg — Lutz Foster (de 26 de ani) și Siegfried Rogier (de 27 de ani) — au călătorit prin India și alte țări asiatice cu automobilul. În Afganistan au înlocuit mașina cu două cămile și și-au continuat călătoria pe spinarea acestora. De la Kabul s-au îndreptat spre Iran, au străbătut această țară de la un capăt la celălalt, apoi au trecut în Turcia, iar de aici în Grecia. Ei merg pe cămile din iunie 1965. Pînă acum au parcurs cu acest mijloc de locomoție peste 6 000 km. Nu de mult au trecut prin Bulgaria.

„După cîte știu — a declarat L. Foster — este pentru prima dată că se întreprinde o călătorie în felul acesta. Multă lume din Iran, Turcia, Bulgaria ne-a întrebat cum ne-am descurcat cu cămilele pe zăpadă. Iată secretul : într-o regiune înaltă de munte, la nord de Kabul, am schimbat primele cămile cu altele, care în această regiune sînt obișnuite să umble prin zăpadă.

Am trecut prin multe primejdii pînă să ajungem în Bulgaria. Inițial pornisem cu două cămile Călătoream mult mai repede și mai confortabil. Dar cămila mai tînără era foarte rea. O dată l-a izbit cu copita pe tovarășul meu și atunci ne-am hotărît s-o vindem Acum călătorim amîndoi pe aceeași cămilă și parcurgem în medie 30 km pe zi"...

Cum vom călători spre centrul Pămîntului?

Cele mai cunoscute romane științifico-fantastice care abordează problema dezlegării de către om a tainelor adîncurilor Pămîntului sînt „O călătorie spre centrul Pămîntului" al lui Jules Verne și „Hiperboloidul inginerului Garin" de Alexei Tolstoi. În primul, eroii coboară prin craterul unui vulcan stins și, trecînd prin numeroase galerii și aventuri, ajung în miezul planetei noastre, unde descoperă o mare interioară care a păstrat formele de viață din erele preistorice. În cel de al doilea, inginerul Garin inventează o rază care topește totul în calea ei și, bănuind că la o mare adîncime Pămîntul cuprinde cantități uriașe de aur, își croiește un puț cu ajutorul aparatului său topind rocile de sus în jos.

Uneori scriitorul intuiește cu atîta siguranță direcția de dezvoltare a unei ramuri a științei încît, după un timp, creațiile imaginației sale devin bunuri reale ale civilizației. Așa sînt submarinul „Nautilus" și corabia zburătoare (pe principiul elicopterului) a lui Robur, care s-a născut în fantezia genială a lui Jules Verne cu mult înainte ca ele să fi devenit o realitate tehnică.

În ceea ce privește călătoria spre centrul Pămîntului prezentul pare a da dreptate lui Alexei Tolstoi. Există vulcanologi (savanți care studiază vulcanele) ce și-au dedicat viața cercetării labirintelor coșurilor vulcanilor — cum e de pildă Haroun Tazieff a cărui carte „Întîlnire cu diavolul" este deosebit de pasionantă — dar nimeni nu a găsit încă tunelul care să ne ducă măcar la 10 km adîncime. Recordul celei mai mari adîncituri naturale îl deține o crăpătură din statul Virginia, (S.U.A.), care coboară pînă la 2 311 m.

În schimb proiectele de găurire a scoarței pămîntești s-au înmulțit în ultimul timp fiind perfect posibile din punct de vedere tehnic. Cele mai multe folosesc experiența forajelor de sonde, unele propunînd ca forajul să înceapă dintr-un punct situat pe fundul oceanului (proiectul „Mohole") deoarece astfel vor fi cîștigați dintr-o dată cei cîțiva km ai adîncimii apei. Toate aceste proiecte au însă două cusururi care întîrzie realizarea lor: costul unor astfel de lucrări ar fi cam mare și durata lor asemenea.

Dar iată că nu de mult a intrat în scenă și „Hiperboloidul inginerului Garin" sub forma unui proiect ingineresc aparținînd prof. Adams și studiat în toate amănuntele. Firește, nu e vorba chiar de raza morții din cartea scriitorului sovietic, dar principiul de pătrundere în straturile de roci este același: topirea lor.

Aparatul, care pentru început ar fi trimis fără om pe verticală în jos, va fi format din două părți principale: un reactor atomic de mici dimensiuni, capabil să dezvolte o temperatură de 1 100° C și un vîrf detașabil construit dintr-un material cu o densitate foarte mare (tungsten). Dispozitivul va fi așezat într-o groapă și reactorul atomic pornit. Cînd temperatura va atinge valoarea maximă rocile din jur se vor topi și vîrful cel greu îl va face să se afunde din ce în ce în pămînt. Lucrurile se vor petrece la fel ca atunci cînd azvîrlim un tăciune în zăpadă. Evident că, pe măsură ce subterinul (să-l numim astfel prin analogie cu submarinul) coboară, rocile de deasupra sa, rămase în urmă se solidifică la loc. În clipa cînd a atins adîncimea stabilită (32 km) aparatul culege automat o probă din materia înconjurătoare și tot automat, vîrful cel greu se desprinde de el. Atunci, densitatea sa devenind mai mică decît aceea a rocilor topite din jur, conform principiului lui Archimede subterinul va începe să urce încet, topind o altă coloană de roci, pînă va ajunge din nou la suprafață.

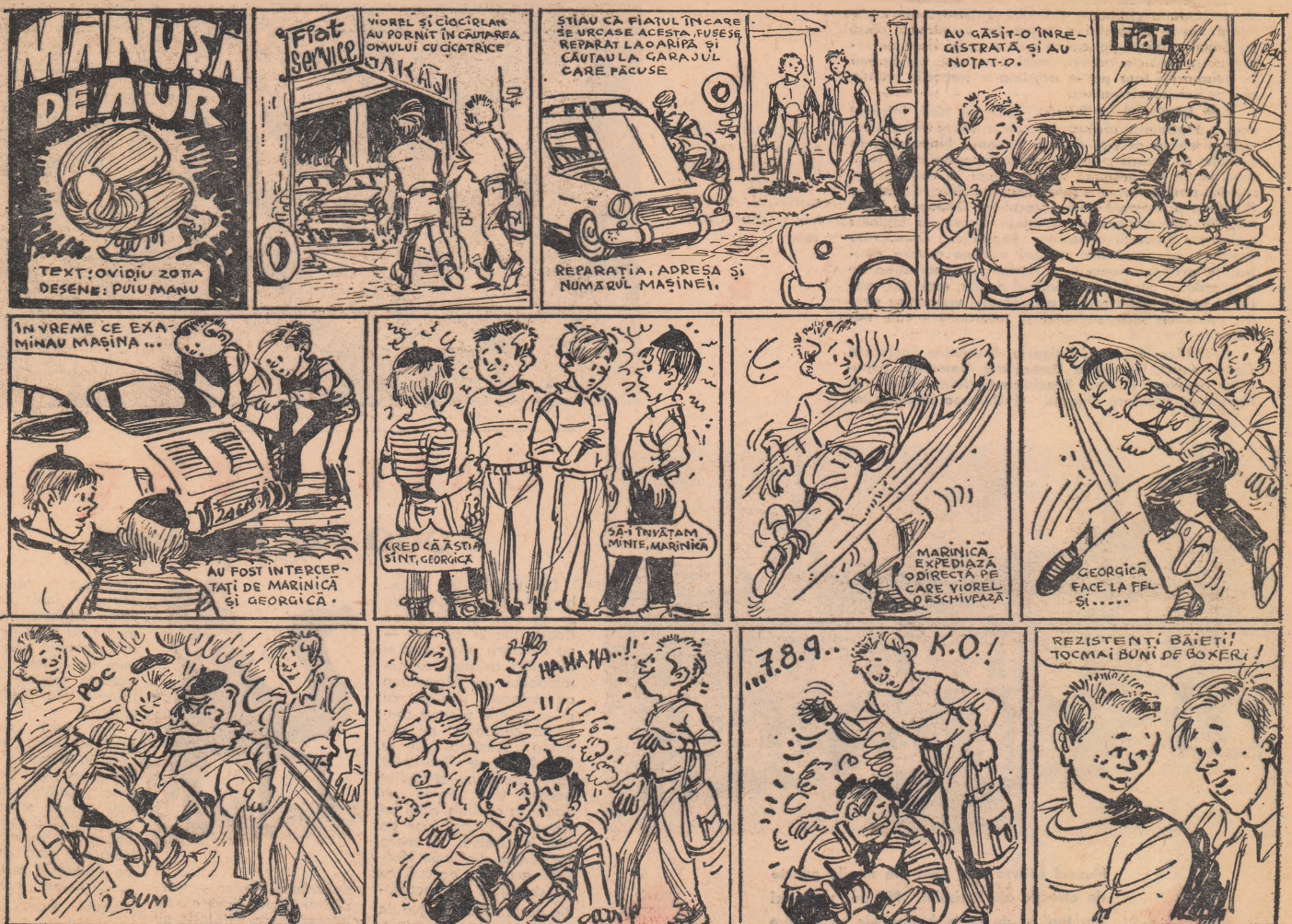
În urma acestei scufundări am avea în sfîrșit posibilitatea să cunoaștem temperatura, componența și starea de agregare a materiei aflate sub scoarța planetei noastre, rezultat care ar fi pentru știință foarte interesant.

Și e probabil că, dacă ceea ce aparatul automat va scoate de acolo, ne va fi de folos aici la suprafață, nu va mai trece multă vreme și vom călători noi înșine cu ajutorul unui subterin perfecționat spre centrul Pămîntului.

Adrian MINTULESCU

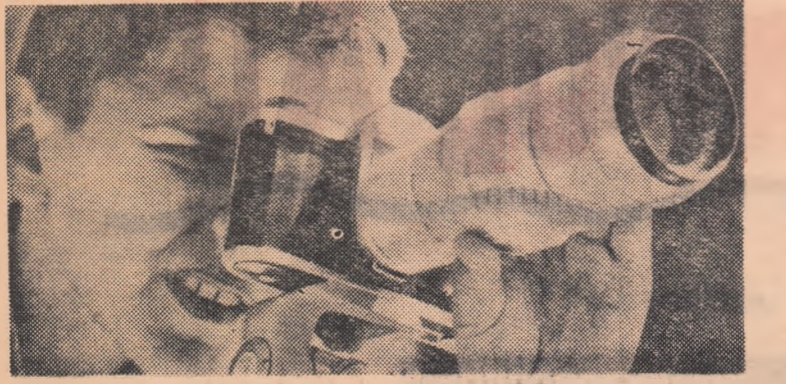

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

(Va urma)

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ȘTIȚI SĂ FOTOGRAFIAȚI ? (I)

CUNOAȘTEREA APARATULUI

Știți să fotografiați ? Dacă nu, vă rugăm să urmăriți rubrica noastră în care ne propunem să vă prezentăm cîteva noțiuni elementare din tehnica fotografiatului.

Un aparat de fotografiat, indiferent de fabricație, se compune din trei părți principale: 1) *partea optică* (obiectivul), care este compusă din mai multe lentile bine șlefuite și montate într-un tub metalic ; în funcție de construcția lentilelor și de felul cum e montat grupul de lentile se realizează luminozitatea obiectivului (deschiderea relativă maximă) și distanța focală a obiectivului (deschiderea unghiului obiectivului) ; 2) *opturatorul* întregul sistem de opturație în care intră : a) scara timpului de expunere, b) scara diafragmelor, c) scara indicilor de expunere, d) dispozitivul de armare a opturatorului, declanșatorul etc. ; 3) *camera obscură* în care se păstrează materialul emulsionat care poate fi placă de sticlă sau bandă de celuloid (filmul). Abia după cunoașterea amănunțită a aparatului, adică potențialul său de lucru, vom procura pelicula negativă (materialul emulsionat).

Ce este acesta ? O bandă de celuloid (triacetat de celuloză) sau alt material elastic și transparent. În unele scopuri se întrebuințează și suport de sticlă. Banda de celuloid, sticlă sau hîrtie, se acoperă cu un strat de soluție apoasă de gelatină în care se află microcristalele de săruri de argint de grosimea a numai cîțiva microni (numită emulsie fotografică). Această bandă de film este introdusă din fabrică în caseta ermetic închisă dîndu-i-se un număr de ordine în raport cu gradul de sensibilizare. Cunoscînd potențialul aparatului, sensibilitatea filmului și lumina cu care vom lucra, ne alegem un subiect de fotografiat : peisaj, grup sau portret.

Gr. PREPELIȚA

(continuare în nr. viitor)

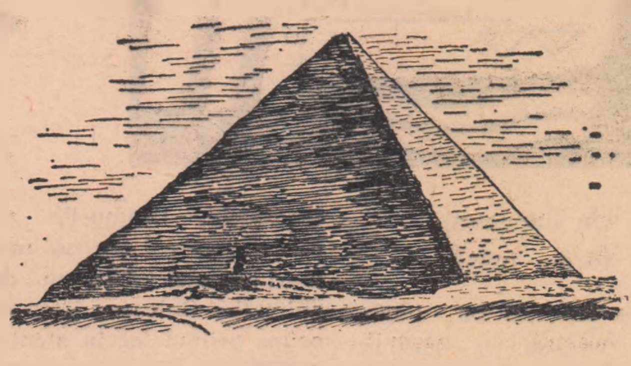
7 MINUNI ALE LUMII (I)

PIRAMIDA LUI KHEOPS

Dragi cititori,

In cîteva din numerele gazetei noastre vă vom prezenta cele șapte monumente celebre, numite în antichitate drept „minuni ale lumii" și socotite și astăzi, de civilizația secolului XX, drept capodopere ale arhitecturii, construcției și artei antice.

In numărul de față vom începe cu una din cele mai monumentale construcții — piramida cea mai mare de la Gizeh, denumită și Piramida lui Kheops.

Socotit cel mai caracteristic monument al Egiptului antic, piramida lui Kheops este cea mai mare dintre cele trei piramide care se păstrează și astăzi întregi pe malul stîng al fluviului Nil apropiere care a înlesnit mult construcția lor. Construite în prima jumătate a mileniului al 3-lea î.e.n., piramidele constituiau monumente funerare ale faraonilor egipteni. Ele sînt construite din blocuri paralelipipedice de piatră, avînd o formă perfect geometrică. Zeci de mii de oameni, în marea lor majoritate sclavi, au muncit în condiții neînchipuit de grele, la construcția lor.

Piramida lui Kheops, denumită astfel, întrucît aici a fost înmormîntat faraonul Kheops, impresionează și astăzi prin dimensiunile ei și prin uriașul volum de piatră pe care-l cuprinde. Ea are o înălțime de 148 m, cu bază pătrată avînd laturile de cîte 233 m, 2 300 000 de blocuri mari de piatră au intrat în construcția acestui monument. Pentru a ne putea da seama ce reprezintă această cifră, trebuie să arătăm că, din această cantitate de piatră, se putea ridica un zid de 2 m înălțime și 0,3 lățime pe o lungime de peste 3 000 km. A fost construită probabil de un arhitect denumit Hemiun.

DIN TOATĂ LUMEA

La Observatorul astronomic de lîngă Harkov (U.R.S.S.) se construiește un radiotelescop gigantic. Antenele lui ocupă o suprafață de peste 150 000 metri pătrați. „UTR-2", așa a fost denumit radiotelescopul, va putea recepționa semnale din surse cosmice aflate la distanțe de zeci de miliarde ani-lumină. El va fi dirijat cu ajutorul unor aparate electronice și a mașinilor electronice de calcul speciale care, cu ajutorul unui program prestabilit, îi va dirija antenele spre orice punct al spațiului cosmic.

In S.U.A. a fost realizat un post de radio-emisie miniatural care poate acționa pe o distanță de 25 km. Drept acumulator, se folosește o eprubetă cu bacterii care se hrănesc cu zahăr și care pot furniza energie electrică la infinit, bacteriile înmulțindu-se rapid.

In Polonia a fost realizat un tip nou de parașută sportivă care permite ca patru parașutiști să sară concomitent. Ea va putea servi la o mai bună instruire a parașutiștilor începători, instructorul putînd explica și demonstra în aer dirijarea parașutei și tehnica aterizării.

ÎN SFÎRȘIT, A ÎNCEPUT !

Televizorul — obiectul care stă toată ziua cu pălăria pe ochi intrigîndu-și proprietarii prin tăcerea sa, cu viața lui efemeră — de la șapte seara la unsprezece — cu „pauze" în care găinușele și porumbeii se plimbă și ciugulesc nestingheriți — a aglomerat brusc sumedenie de capete în jurul său.

Iată : într-o parte, în fundul sălii, un căpșor blond se agită să prindă o fîșie de ecran prin „pădurea" din fața lui. A prins-o ! Ah, ce binecuvîntare ! De acolo din colț jucătorii se văd lungiți ca niște fantome — dar se văd ; — mingea e un disc care retează fulgerător ecranul, iar poarta... Intr-adevăr, cum să nimerești o poartă așa mică, pitită acolo în colț !?

In schimb... „Asta e gheata lui Pele — precis, asta e detenta lui Boby Charlton și acum... a fost gol ! Și ce gol... Iată-i pe englezi. Niciodată n-am văzut atîția englezi la un loc. Aici e mai ceva ca pe Giulești. Or avea și ei un Tudorică al lor ? Ah ! Cine mi-a astupat culoarul ??? N-am văzut cursa lui Asparuhov. Vecinul sare în sus. „Ce-a fost ? Bară ? Gol ? Ei ! Dă-te mai la stînga ! Incă puțin. Așa ; așa e bine. In sfîrșit, iar se vede. Parcă se vede mai bine. Nici n-ai zice că imaginea trece prin atîtea țări... Ăsta e tot Pele, ăsta e tot Boby Charlton. Sau e Boby Moore... (o fi frate cu „Sfîntul"). Cît o mai fi din meci ? Trebuie să mai fie destul. Seminte mai am... Am și pentru mîine seară... Acum se vede bine. Parcă mai bine. Precis mai bine".

— Ce îți place să faci în timpul liber ?

— Îmi place să fac sport, să citesc povestiri în imagini, poezii !... Dar ție ?

— Mie îmi place să călătoresc cu gîndul prin țări îndepărtate, să meșteresc tot felul de aparate...

— Atunci, negreșit, să citim amîndoi, în fiecare săptămînă, „Scînteia pionierului". Ea ne oferă și povestiri în imagini, și construcții, și reportaje din viața noastră pionierească, jocuri, poezii, rebusuri... Și unde mai pui că tot aici găsim noua rubrică „V-66" ! Ai auzit de ea ?

Pe o străduță în orașul campionilor

La Ploiești atmosfera de stăpîni ai titlului s-a instaurat de mult... poate prea de mult. Suporterii simt regretul că nu se termină campionatul furtunos, cu avalanșe de emoții.

Copiii însă umplu străzile ca pretutindeni, cu același entuziasm ; dau goluri la marginea bordurii, se încurcă printre bicicliști și plasele cu cumpărături... Dar parcă oamenii îi privesc mai îngăduitori aici, în orașul campionilor.

În cartierul de lîngă gară, în fața blocului 8 de pe strada M. Eminescu, o puzderie de prichindei — după ce-au așteptat ca gospodinele să-și ia rufele puse la uscat de pe porțile lor de fotbal — au început dificila operație a „alegerii" : cine la prima și cine la a doua echipă ? Greutatea vine de acolo că sînt foarte mulți candidați la același post.

Postul lui Ionescu a fost încredințat după lungi dezbateri lui Adrian Trohănel. El este cel mai înflăcărat admirator al portarului naționalei :

— Cu „Steaua" la București a apărat trei goluri gata făcute.

Vechi admirator al lui „nea Sandu" micul Soltan a luptat serios cu Petre Adrian pentru postul lui Badea. Mai departe, se pare că numai vîrsta și... numele i-au dat cîștig de cauză lui Stanciu Mircea în lupta pentru postul lui Dridea... Mircea, în fața lui Vasilică Angelian — care are doar 9 ani, față de cei 15 ai adversarului său. Și apoi, Mircea este eruditul cartierului, petrolistul nr. 1. Nu i-a lipsit un meci din clasa a III-a pînă acum. A trecut prin durerile de la Arad, de la Pitești.

La televizor bătăiosul Roger Moore adunase în acea seară pe toți cei „mari" din bloc. Ce mici rămăseseră afară, în amurg, cu marea lor bucurie. Printre blocuri se auzeau pe înserate — elogiu mai puternic decît mii de cupe și aplauze — strigătele micilor admiratori :

— Hai, Badea, hai Dridea ! Bravo Pahonțu ! Bravo Ionescu !!!...

Și parcă oamenii îi privesc mai îngăduitori, aici, în orașul campionilor.

T. RACEANU

Petrolul-Ploiești, campioni Republicani pe 1965—1966.

PELICANUL ALB

de Costache ANTON

Un carnaval fără... măşti

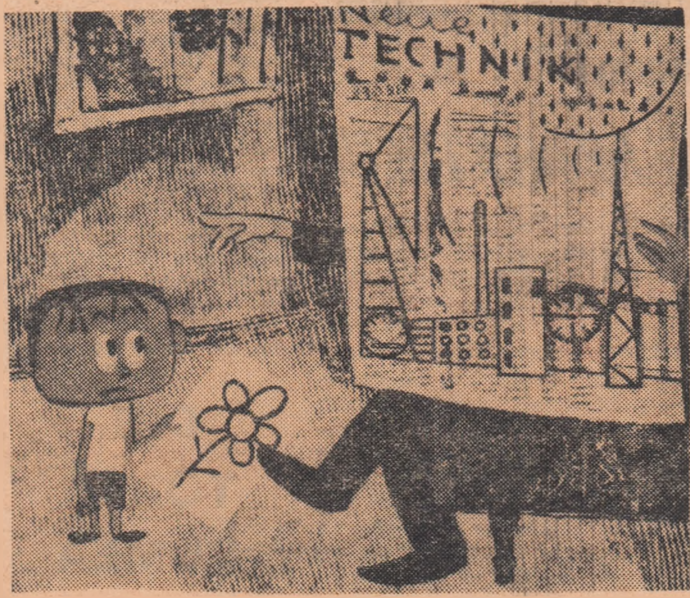
Spre sfîrşitul lui iunie, ţara noastră a găzduit Festivalul internaţional al filmului de animaţie. Pe ţărmul de aur de la Mamaia şi-au dat întîlnire creatori din 25 de ţări şi multe, foarte multe filme.

Timp de trei zile (dimineaţa şi seara) prin faţa juriului au trecut zeci de personaje. Melci uriaşi — asemenea dinosaurilor — flori care rîd sau cîntă, broscuţe îndrăzneţe, ursuleţi prostănaci, furnici cu inima bună, balene care pot să mănînce o insulă ca pe o bucată de pesmet, lei blînzi ca nişte căţei, trenuri care trec peste munţi prăpăstioşi ca pe cele mai drepte drumuri de fier, ziduri care nu se lasă sparte decît cu capul, porci care cîntă, tineri romantici, nasturi fără stăpîni, pinguini egoişti, schiori, maimuţe, oameni de zăpadă, elefanţi, samurai, puncte, virgule, linioare, cifre...

Personaje, personaje, personaje. Cu alte cuvinte, un adevărat cortegiu de carnaval. Un carnaval fără măşti, unde se spun istorii cu tîlc, unde rîzi sau măcar zîmbeşti.

Culoare, idei şi mai puţin mişcare

Cele peste 125 de filme, care şi-au dat întîlnire cu Pelicanul alb (semnul sub care s-a desfăşurat festivalul) au arătat destul de clar tendinţele, drumurile pe care merge azi cu paşi mai mari sau mai mici filmul de animaţie. Culoarea pare să ocupe primul loc în atenţia creatorilor. Cu ajutorul culorii se creează atmosferă, se întreprind fine şi adînci investigaţii psihologice, se nasc tulburătoare poeme despre om. („Înguste sînt vasele", prezentat de Franţa în afara concursului). Alături de culoare, ideile ocupă, de asemenea, un loc important, chiar dacă uneori sînt cam răsucite, cam greu de urmărit. Creatorii de filme se întrec în a găsi idei mari, unice, care să răsfrîngă lumea, aşa cum o picătură de apă, răsfrînge lumina soarelui. Preocupaţi de aceste căutări — ei uită adesea un lucru important pentru filmul de animaţie : mişcarea. Poate de aceea, uneori, filmele sînt mai degrabă nişte albume cu poze, ori nişte diapozitive.

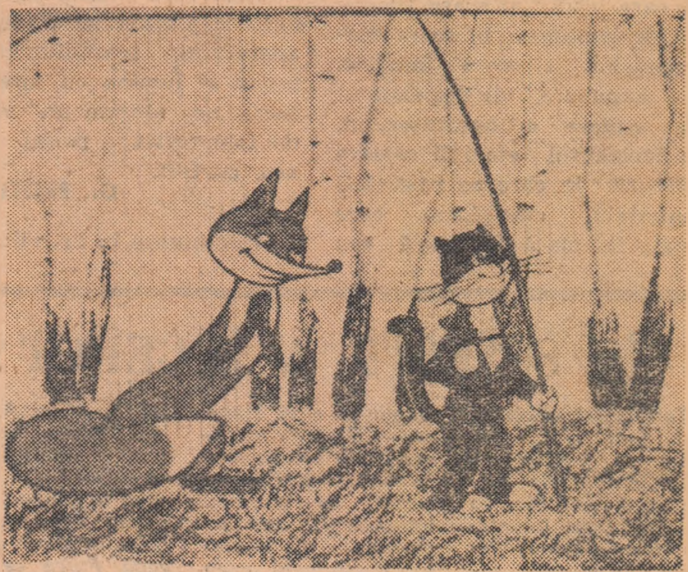
Pe acest băiat cu ochii mari, care ştie să deseneze flori — dar să facă şi destule pozne, îl veţi întîlni în filmul „Sînt cineva".

Imagine din filmul „O furnică cu inima bună".

Cenuşăreasa n-a fost invitată

Bineînţeles, copiii — care altădată erau principalii spectatori ai filmului de animaţie, au trecut pe planul al doilea, al treilea ori au fost uitaţi cu totul. Filmul de desen animat pentru copii a devenit un fel de cenuşăreasă, pe care creatorii o tratează cu îngăduinţă, cu ironie — şi de ce n-am recunoaşte-o ? — cu plictiseală. Oare copiii n-au dreptul la idei „mari" ? Deocamdată, la primul Festival internaţional al filmului de animaţie de la Mamaia — Cenăşăreasa n-a avut invitaţie. Puţinele filme pentru copii — au fost prezentate cu destulă jenă. Dar copiii sînt buni, iertători, cred în minuni, sînt optimişti. Ei speră ca pînă la cel de-al II-lea Festival al filmului de animaţie, Cenuşăreasa îşi va găsi condurul pierdut, se va transforma într-o zînă bună, iar Pelicanul alb o va conduce spre locurile rezervate celor mai de vază oaspeţi.

Aţi ghicit ! Dumnealui mustăciosul e „Motanul pescar", iar pe dumneaei o cunoaşteţi din atîtea istorii hazlii...

CĂLUGĂRENI

Povestire de Radu THEODORU

Desene de Puiu MANU

Rezumat

Căpitanii Racea şi Mîrzea îl poartă spre malul românesc al Neajlovului pe ofiţerul de spahii Giafir, luat prizonier.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti. Piaţa „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361